

वा० रा०

॥ १२६ ॥

रामोयमिति विज्ञाय रामवचसेति शेषः ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ विकर्णनास इत्येतावन्मात्रेण मामवज्ञातुं दुर्बल इत्यवगंतुं नार्हसि ॥ न हि विराधादिव दहं लीलायात् त्वया सुयोधः अतो मयि यत्नवान् भवेत्यर्थः ॥ ननु कथं न दुर्बलस्तत्राह ॥ स्वल्पापीति ॥ ४९ ॥ ५० ॥ न व्यथते न विव्यथे ॥ ५१ ॥ व्यथयां प्रचक्रुरित्यार्ष आमंतव्यवहितप्रयोगः ॥ ५२ ॥

रामोयमिति विज्ञाय जहास विकृतस्वनं ॥ अभ्यधावतसंक्रुद्धो हरीन्विद्रावयन्नणे ॥ ४५ ॥ दारयन्निव सर्वेषां हृदयानिव नौकसां ॥ प्रहस्य विकृतं भीमं समेघस्तनितोपमं ॥ ४६ ॥ कुंभकर्णो महातेजराघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ नाहं विराधो विज्ञेयो न कबंधः स्वरो न च ॥ न वाली न च मारीचः कुंभकर्णः समागतः ॥ ४७ ॥ पश्य मे मुद्रं भीमं सर्वकालाय समं हत ॥ अनेन निर्जिता देवादानवाश्च पुरा मया ॥ ४८ ॥ विकर्णनास इति मां नावज्ञातुं त्वमर्हसि ॥ स्वल्पापि हि न मे पीडा कर्णनासा विनाशनात् ॥ ४९ ॥ दर्शयेन्श्वाकुशार्दूलवीर्यगात्रेषु मे न घाततस्त्वां भक्षयिष्यामि दृष्ट्वा पौरुषविक्रमं ॥ ५० ॥ सकुंभकर्णस्य वचो निशम्य रामः सुपुंखान्विससर्ज बाणान् ॥ तैराहतो वज्रसमप्रवेगैर्न चुक्षुभे न व्यथते सुरारिः ॥ ५१ ॥ यैः सायकैः सालवरानि कृत्तावालीहतो वानरपुंगवश्च ॥ ते कुंभकर्णस्य तदा शरीरं वज्रोपमानव्यथयां प्रचक्रुः ॥ ५२ ॥ सवारिधारा इव सायकांस्तान् पिवन् शरीरेण महेंद्रशत्रुः ॥ जघान रामस्य शरप्रवेगं व्याविध्य तं मुद्रमुग्रवेगं ॥ ५३ ॥ ततस्तुरक्षः क्षतजावलिमं वित्रासनं देवमहाचमूनां ॥ व्याविध्य तं मुद्रमुग्रवेगं विद्रावयामास च मूं हरीणां ॥ ५४ ॥ वायव्यमादाय ततोपराखं रामः प्रचिक्षेप निशाचराय ॥ समुद्रं तेन जहार बाहुं सकृत्तवाहुस्तु मुलं ननाद ॥ १५५ ॥

पिवन्नितियोजना ॥ एतेन सर्वसायकाः शरीरे मग्ना अपि न व्यथयंतीति दर्शितं ॥ उपवेगं तं मुद्रं व्याविध्य भ्रामयित्वा रामस्य शरप्रवेगं जघान ॥ ५३ ॥ ततो रामं मुक्त्वा हरीणां च मूं विद्रावयामास ॥ ५४ ॥ समुद्रं मुद्रसहितं तेन वायव्यास्त्रेण ॥ १५५ ॥

यु० का०

॥ १२६ ॥

वारिधाराः पर्वत इव सायकान् शरीरेण